СТАНОВИЩЕ

от доц. д-р Гергана Костадинова Гозанска

Юридически факултет на

Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“

член на научното жури съгласно Заповед № РД 09-67/25.09.2025 г. на Директора на Института за държавата и правото при Българска академия на науките за назначаване на научно жури за провеждане на защита на дисертационен труд за присъждане на образователната и научна степен „доктор“ по научната специалност „Международно право и международни отношения“ в област на висше образование 3. Социални, стопански и правни науки, професионално направление 3.6. Право

на

Анатоли Йорданов Бобоков

на тема „Международноправен режим на Палестина“

I . Кратки биографични данни

Анатоли Йорданов Бобоков е магистър по право от Русенски университет. От 2012 г. до сега е съдия в Районен съд –Бургас. Зачислен е, като докторант към Института за държавата и правото от 1.10.2020 г. и е отчислен с право на защита на 1.10.2024 г.

II. Общо описание на представения дисертационен труд

Представен е дисертационен труд в обем от 236 страници, включително списък на използваните съкращения и библиография. Дисертацията е структурирана в увод, пет глави, заключение и библиография. Научният апарат обхваща 353 бележки под линия. Библиографската справка на използваната и цитирана литература съдържа общо 125 заглавия, от които 79 на кирилица и 46 на латиница, 23 онлайн източника.

В увода докторантът дефинира целите и методите на изследването. Основната теза, подложена на апробиране е: „въпреки военната доминация на Израел, държавата Палестина вече е възникнала съгласно нормите на международното право, призната е от над 150 държави, като фактическата окупация на нейните територии не влияе на юридическите аргументи за нейното съществуване“ (с. 60).

Глава Първа, озаглавена „Правото на самоопределение на Палестинския народ в контекста на съвременното международно публично право“ е структурирана в три раздела. Тя логично започва с „Международноправни актове, уреждащи правото на самоопределение“ (Раздел 1.1.) и продължава с „Правото на самоопределение през призмата на исляма“ (Раздел 1.2.) и „Практически аспекти на правото на самоопределение на палестинския народ“ (Раздел 1.3.).

В Раздел 1.1. е разгледано правото на самоопределение на народите, неговото историческо развитие и ключовите моменти за утвърждаването му. Авторът отбелязва че „под правото на самоопределение на народите следва да се разбира съвкупността от права във външно и вътрешнополитически аспект“ (с. 12). Надлежно изброява международните актове, в които то е включено и прави препратка към въпроса за фактическото съществуване на държавата Палестина. В тази връзка в Раздел 1.2. е проследено историческото развитие на това право в арабския свят и в хронологичен ред са представени регионалните актове, които го регламентират (с. 22- 23). Изключително сполучлив в Раздел 1.3. е анализа на Договора от Лозана от 1923 г. и на приетите Резолюции на ОС на ООН през годините относно правото на самоопределение на палестинския народ (с. 31-32).

Глава Втора е озаглавена „Правен режим на Палестина в периода от британския мандат до края на Първата Израелско-арабска война (1948-1949 г.)“ и включва: Декларацията на Балфур (2.1); Резолюция 181/47 на ОС на ООН (2.2); Поземленото законодателство в Палестина (2.3.); Разделянето на палестинската територия в края на първата Израелско-арабска война (2.4.) и Агенцията за подпомагане на палестинските бежанци, като фактор в международното хуманитарно право (2.5.).

В Раздел 2.1. подробно са разгледани идеологиите „арабски национализъм“ и „ционизъм“. Направен е извода, че тяхното противопоставяне „в течение на времето ще се превърне в неразрешим и към днешна дата близкоизточен конфликт“ (с. 42). В допълнение на това е посочено, влиянието на израелско-палестинския конфликт върху отношенията между арабските страни, както и влиянието на Декларацията на Балфур от 1917 г. в региона. Изключително уместно за администрирането на мандатните територии се цитира Съвещателното мнения относно международния статус на Югозападна Африка на МС на ООН от 1950 г. (с. 52-53).

Раздел 2.2. проследява приемането и последиците от Резолюция 181 от 29.11.1947 г. на ОС на ООН, с която се предвижда разделянето на Палестина на еврейска и арабска държава с единна икономическа общност. Актуален и приносен е анализът за характера на резолюцията и нейното тълкуване през призмата на философския нормативизъм в правото и чрез гъвкавото право. Направен е обоснован извод, че „ОС на ООН не притежава материална компетентност да прехвърля суверенитет на една нова държава, а е носител само на правото да препоръча на държавите членки да одобрят плана за разделяне“ (с. 59).

В Раздел 2.3. подробно е анализирано поземленото законодателство в Палестина, а в Раздел 2.4. се разглеждат причините за избухването на Първата израелско-арабска война и резултата от нея. Акцент е поставен върху приетите в тази връзка резолюции на СС и ОС на ООН.

Раздел 2.5. се фокусира върху Агенцията за подпомагане на палестинските бежанци, като фактор в международното хуманитарно право. Обърнато е внимание на

нейното създаване, цели, мандат, управление, функции, дейности и бюджет. В допълнение на това е направена съпоставка на понятието „бежанец“, което се съдържа в Конвенцията за статута на бежанците и Протокола към нея, Конвенцията за специфичните аспекти на бежанските проблеми в Африка и тази дадена от UNRWA. Приносен е направения извод, че „в случая с палестинските бежанци статут бежанец се предоставя на всяко лице, отговарящо на легалната дефиниция, дадена от UNRWA” (с. 90).

Глава Трета е озаглавена „Учредяване на организацията на освобождение на Палестина (ООП) като представител на палестинския народ до появата на автономната власт“ и включва три раздела.

Раздел 3.1. разглежда палестинския народ като „ефективна общност“ в контекста на традиционните критерии за държавност. Посочени са дефиниции и концепции за държава, критериите за държавност, както и теориите, касаещи признаването. Направен е извода, че „ако разглеждаме палестинската държавност през призмата на декларативната теория, може да се приеме, че критериите за държавност вече са изпълнени след като Израел и ООП изрично са се признали взаимно чрез споразуменията от Осло“ (с. 102).

Раздел 3.2. е с фокус върху Организацията за освобождение на Палестина – създаване, цели, структура, ръководство и представителство в международните отношения. Авторовият извод е, че „ООП получава повече признание в международните отношения от който и да е друг субект и властта му, напълно съвпада с тази на реално правителство“ (с. 118). В потвърждение на това, е посочено, нейното признаване от над 140 държави, правото да участва като наблюдател в дипломатически конференции, право да участва в заседанията на ИКСОС, без право на глас и др.

Раздел 3.3. е посветен на Женевските и Хагските конвенции в контекста на израелската окупация от 1967 г. Той акцентира на източниците на международното хуманитарно право и тяхното приложение в Израелско-палестинския конфликт. Посочени са принципите на международното хуманитарно право и конкретни примери за тяхното неспазване от израелската армия (с. 126-128), както и нарушения по време на окупацията (с. 130).

Глава Четвърта разглежда периодът между двете интифади и включва четири раздела.

В Раздел 4.1. акцентира на интифадата като средство за налагане на юридически правила в условията на радикалния ислям. В корелация с това е посочено, че под „интифада“ се разбира въстание на арабското население в Западния бряг и Ивицата Газа, които си поставят за цел прекратяване на израелската окупация в тези територии чрез сила и създаване на независима палестинска държава“ (с. 136). Разгледани са в последователност двете интифади и резултатите от тях. Направен е извода, че „една от

основните цели на интифадата е независима държава, в която палестинците ще мога да избират своето ръководство“ (с.142).

Правните последици от Декларацията за независимост на Палестина от 15.11.1988 г. са систематизирани в Раздел 4.2. Ясно са откроени: правната обосновка, формата на управление и границите на Палестинската държава, указани в декларацията. В допълнение на това е анализирана нейната правна същност. Направени са изводите, че „декларациите за независимост следва да се разглеждат като средства, чрез които субектите предявяват претенции за държавност, които другите държави могат да приемат или отхвърлят“ (с. 149) и, че те „представляват политически изявления и като такива не се регулират от нормите на международното право“ (с. 149), което е приложимо и за разглежданата декларация.

Раздел 4.3. и 4.4. обръщат внимание на Мадридската конференция от 1991 г., която „представлява първата официална среща на Израел с представители на палестинци от окупираните територии и арабските държави“ (с. 156) и на Споразуменията от Осло от 1993 г. и 1995 г. Прецизно и подробно са изброени причините за неуспеха на конференцията (с. 158 и 159). Относно Споразуменията от Осло е направен извода, че „те следва да се квалифицирани като правнообвързващи международни споразумения“, съгласно обичайното международно право“, както и, че те „засягат не само съществуването на държавата и статута на палестинското правителство, но също така предоставят гаранции за изпълнение на задълженията“ (с. 166).

Глава Пета е озаглавена „Международноправни аспекти на Близкоизточния конфликт в периода 2000 – 2025 г. и разглежда: Пътната карта за мир, предложена от САЩ, ЕС, Русия и ООН; Правния режим на изградените от Израел селища в Западния бряг; Присъединяването на Палестина към Римския статут на МНС; Разривът в отношенията между Израел и Палестинската автономна власт след 2007 г. и възходът на Хамас.

В Раздел 5.1. е проследено създаването на Пътната карта за мир в Близкия изток, като ясно е посочено, че този „акт представлява механизъм, който предвижда в рамките на 3 годишен период да се постигне окончателно решение на Израелско-палестинския конфликт с взаимно признаване на две независим държави“ (с. 170). Заслужава похвала направената съпоставка между картата и Споразуменията от Осло (с. 174).

Раздел 5.2. подробно разглежда Съвещателното мнение относно правните последици, произтичащи от политиките и практиките на Израел в окупираната палестинска територия, вкл. Източен Йерусалим на МС на ООН от 2024 г. В допълнение на това се дава отговор на въпроса „законно ли е това съоръжение“, въз основа относимите международни договори, което е безспорен принос на автора. Направено е заключението, че „изграждането на стената наподобява опит за анексиране на територия и противоречи на МП“ (с. 185).

В Раздел 5.3. се проследява присъединяването на Палестина към Римския статут на МНС. Направен е извода, че „окупацията от Израел не накърнява съществуването на юрисдикцията на МНС в Палестина“ (с. 197), както и че „МНС има юрисдикция над територията на всяка страна, приела Римския статут, ако е приключила съответната процедура по присъединяване“ (с. 198).

Раздел 5.4. проследява в хронологичен ред израелско-палестинските отношения след 2007 г., а Раздел 5.5. разглежда Статутът на Ивицата Газа след военните действия от 2023 г. Подробно е анализирано нападението от групировката Хамас, извършено на 7.10.2023 г., като е посочено, че то „представлява повратна точка в разпадането на отношенията между Израел и Палестина“ (с. 208). В допълнение на това е анализиран статутът на Ивицата Газа и е направен извода, че „юридическото възникване на държавата Палестина, включвайки териториите на Западния бряг, Газа и Източен Йерусалим, е факт, който е широко признат в международната общност, но продължаващата израелска окупация възпрепятства изпълнението на държавническите функции, които са типични за една суверенна държава“ (с. 215).

Заключението обобщава някои от направените в хода на изследването изводи. Основното заключение е, че възникването на палестинската държава по силата на резолюция 181/47 на ОС на ООН следва да се приеме така както се възприема и възникването на държавата Израел въз основа на същият акт. Наред с това изрично е подчертано, че окупирането на арабските територии от израелската армия не влияе на този извод и представлява акт на агресия, които противоречи на нормите на МП.

III. Оценка на научните и практически резултати и приноси на дисертационания труд.

Безспорен принос на дисертационния труд е избора на темата и нейната актуалност.

Похвала заслужава направената съпоставка на понятието „бежанец“, което се съдържа в Конвенцията за статута на бежанците и Протокола към нея, Конвенцията за специфичните аспекти на бежанските проблеми в Африка и тази дадена от UNRWA.

Принос на дисертационния труд е направеният анализ на: теоретичните аспекти на правото на самоопределение на палестинския народ; Договора от Лозана от 1923 г., Резолюция 181 от 29.11.1947 г. на ОС на ООН, Споразуменията от Осло от 1993 г. и 1995 г.; правната обосновка на юрисдикцията на МНС в палестинските територии.

Достойнството на дисертациония труд са направените изводи:

- В случая с палестинските бежанци статут бежанец се предоставя на всяко лице, отговарящо на легалната дефиниция, дадена от UNRWA.

-Ако разглеждаме палестинската държавност през призмата на декларативната теория, може да се приеме, че критериите за държавност вече са изпълнени след като Израел и ООП изрично са се признали взаимно чрез споразуменията от Осло.

IV. Критични бележки и препоръки

Основната ми критична бележка относно структурата на дисертацията е свързана с обема на отделни глави и раздели. Макар и изградена в логическа последователност, прави впечатление неравномерното изложение в отделните глави. Особено това важи за Глава първа, която е в обем 31 стр., за сравнение Глава Втора е 57 стр. Наред с това някои от разделите са в обем от 6-7 стр.(Раздел 2.4., Раздел 1.2.), а други в обем от 14-16 стр.(Раздел 5.3., Раздел 3.1.).

Имам и някои други забележки. В увода да бъдат отбелязани обекта, предмета, целите и задачите на изследването, както са надлежно посочени в автореферата. След всеки раздел да бъдат обобщени направените изводи и същите са бъдат систематизирани в заключението. Цитирането на Съвещателните мнения на МС на ООН да бъде съобразено с изискванията на съда.

Препоръчвам ако труда се публикува да бъде добавено Съвещателното мнение относно задълженията на Израел във връзка с присъствието и дейността на Обединените нации, други международни организации и трети държави във връзка с окупираната палестинска територия на МС на ООН от 22.10.2025 г.

V. Заключение

Дисертационният труд отговаря на изискванията на чл. 6, ал. 3 от Закона за развитие на академичния състав на Република България, на чл. 27 от Правилника за неговото прилагане, както и на съответния Правилник на Института за държавата и правото.

В заключение, имайки налице всички необходими основания давам положителна оценка и предлагам на Анатоли Йорданов Бобоков да бъде присъдена образователна и научна степен Доктор по научна специалност „Международно право и международни отношения“ по професионално направление „Право“ 3.6.

Пловдив, 27.10.2025 г. Доц. д-р Гергана Гозанска

OPINION

by Assoc. Prof. Gergana Kostadinova Gozanska, PhD

Faculty of Law of

University of Plovdiv Paisii Hilendarski

member of the scientific jury according to Order No. RD 09-67/25.09.2025 of the Director of the Institute of State and Law at the Bulgarian Academy of Sciences for the appointment of a scientific jury to conduct the defense of a dissertation for the award of the educational and scientific degree "Doctor" in the scientific specialty "International Law and International Relations" in the field of higher education 3. Social, economic and legal sciences, professional field 3.6. Law

of

Anatoly Yordanov Bobokov

on the topic "International Legal Regime of Palestine"

I. Brief biographical data

Anatoly Yordanov Bobokov has a Master of Law from the University of Ruse. From 2012 to the present, he has been a judge at the Burgas District Court. He was enrolled as a doctoral student at the Institute of State and Law from 1.10.2020 and was dismissed with the right to defend on 1.10.2024.

II. General description of the presented dissertation work

A dissertation work of 236 pages is presented, including a list of abbreviations used and a bibliography. The dissertation is structured in an introduction, five chapters, a conclusion and a bibliography. The scientific apparatus includes 353 footnotes. The bibliographic reference of the literature used and cited contains a total of 125 titles, of which 79 in Cyrillic and 46 in Latin, 23 online sources.

In the introduction, the doctoral student defines the goals and methods of the research. The main thesis, which is being tested, is: “despite Israel’s military domination, the State of Palestine has already emerged in accordance with the norms of international law, it is recognized by over 150 countries, and the de facto occupation of its territories does not affect the legal arguments for its existence.” (p. 6).

Chapter One, entitled “The Right to Self-Determination of the Palestinian People in the Context of Contemporary Public International Law,” is structured in three sections. It logically begins with “International Legal Acts Governing the Right to Self-Determination” (Section 1.1.) and continues with “The Right to Self-Determination through the Prism of

Islam" (Section 1.2.) and "Practical Aspects of the Right to Self-Determination of the Palestinian People" (Section 1.3.).

Section 1.1. examines the right to self-determination of peoples, its historical development and the key moments for its affirmation. The author notes that "the right to self-determination of peoples should be understood as the set of rights in foreign and domestic political aspects" (p. 12). He duly lists the international acts in which it is included and makes reference to the issue of the de facto existence of the state of Palestine. In this regard, Section 1.2. traces the historical development of this right in the Arab world and presents in chronological order the regional acts that regulate it (p. 22-23). Extremely successful in Section 1.3. is the analysis of the Treaty of Lausanne of 1923 and the Resolutions adopted by the UN General Assembly over the years regarding the right to self-determination of the Palestinian people (p. 31-32).

Chapter Two is entitled "Legal Regime of Palestine in the Period from the British Mandate to the End of the First Arab-Israeli War (1948-1949)" and includes: The Balfour Declaration (2.1.); UN General Assembly Resolution 181/47 (2.2.); Land Law in Palestine (2.3.); The Partition of the Palestinian Territory at the End of the First Arab-Israeli War (2.4.) and the UNRWA as a Factor in International Humanitarian Law (2.5.).

Section 2.1. examines in detail the ideologies of "Arab Nationalism" and "Zionism". It is concluded that their opposition "over time will become an insoluble and to this day Middle East conflict" (p. 42). In addition, the influence of the Israeli-Palestinian conflict on relations between Arab countries, as well as the influence of the Balfour Declaration of 1917 in the region, is indicated. The Advisory Opinion on the International Status of South-West Africa of the ICJ, 1950 is cited as being extremely relevant for the administration of the mandated territories (p. 52-53).

Section 2.2. traces the adoption and consequences of Resolution 181 of 29.11.1947 of the UN General Assembly, which provided for the partition of Palestine into a Jewish and an Arab state with a single economic community. The analysis of the nature of the resolution and its interpretation through the prism of philosophical normativism in law and through flexible law is relevant and helpful. A reasoned conclusion is made that "the UN General Assembly does not have the material competence to transfer sovereignty to a new state, but is only entitled to recommend to the Member States to approve the partition plan" (p. 59).

In Section 2.3. the land legislation in Palestine is analyzed in detail, and in Section 2.4. the reasons for the outbreak of the First Arab-Israeli War and its outcome are examined. Emphasis is placed on the resolutions adopted in this regard by the UN Security Council and the UN General Assembly.

Section 2.5. focuses on the UNRWA as a factor in international humanitarian law. Attention is paid to its establishment, objectives, mandate, governance, functions, activities and budget. In addition, a comparison is made of the concept of "refugee" contained in the Convention relating to the Status of Refugees and its Protocol, the Convention on the Specific Aspects of Refugee Problems in Africa and that given by UNRWA. The conclusion is made that "in the

case of Palestine refugees, refugee status is granted to any person who meets the legal definition given by UNRWA" (p. 90).

Chapter Three is entitled "Establishment of the Palestine Liberation Organization (PLO) as the representative of the Palestinian people until the emergence of the autonomous authority" and includes three sections.

Section 3.1. examines the Palestinian people as an "effective community" in the context of traditional criteria for statehood. Definitions and concepts of a state, the criteria for statehood, as well as theories concerning recognition are indicated. The conclusion is made that "if we consider Palestinian statehood through the prism of the declarative theory, it can be assumed that the criteria for statehood have already been met after Israel and the PLO explicitly recognized each other through the Oslo Accords" (p. 102).

Section 3.2. focuses on the Palestine Liberation Organization – creation, goals, structure, leadership and representation in international relations. The author's conclusion is that "the PLO receives more recognition in international relations than any other entity and its authority fully coincides with that of a real government" (p. 118). In confirmation of this, its recognition by over 140 countries, the right to participate as an observer in diplomatic conferences, the right to participate in the meetings of the ICSOS, without the right to vote, etc. are indicated.

Section 3.3. is devoted to the Geneva and Hague Conventions in the context of the Israeli occupation of 1967. It focuses on the sources of international humanitarian law and their application in the Israeli-Palestinian conflict. It points out the principles of international humanitarian law and specific examples of their non-compliance by the Israeli army (pp. 126-128), as well as violations during the occupation (p. 130).

Chapter Four examines the period between the two intifadas and includes four sections. In Section 4.1. emphasizes the intifada as a means of imposing legal rules in the conditions of radical Islam. In correlation with this, it is stated that the term "intifada" is understood as an uprising of the Arab population in the West Bank and the Gaza Strip, which set themselves the goal of ending the Israeli occupation of these territories by force and creating an independent Palestinian state" (p. 136). The two intifadas and their results are examined in sequence. It is concluded that "one of the main goals of the intifada is an independent state in which the Palestinians will be able to choose their leadership" (p. 142).

The legal consequences of the Declaration of Independence of Palestine of 15.11.1988 are systematized in Section 4.2. The following are clearly highlighted: the legal justification, the form of government and the borders of the Palestinian State specified in the declaration. In addition, its legal essence is analyzed. The conclusions are drawn that "declarations of independence should be seen as means by which subjects make claims to statehood that other states may accept or reject" (p. 149) and that they "represent political statements and as such are not regulated by the norms of international law" (p. 149), which is also applicable to the declaration under consideration.

Sections 4.3. and 4.4. draw attention to the Madrid Conference of 1991, which “represented the first official meeting of Israel with representatives of Palestinians from the occupied territories and Arab states” (p. 156) and to the Oslo Accords of 1993 and 1995. The reasons for the failure of the conference are listed in precise and detailed terms (p. 158 and 159). Regarding the Oslo Accords, it was concluded that "they should be qualified as legally binding international agreements" under customary international law, and that they "affect not only the existence of the state and the status of the Palestinian government, but also provide guarantees for the fulfillment of obligations" (p. 166).

Chapter Five is entitled “International Legal Aspects of the Middle East Conflict in the Period 2000-2025” and examines: The Roadmap for Peace proposed by the US, EU, Russia and the UN; The legal regime of the settlements built by Israel in the West Bank; Palestine’s accession to the Rome Statute of the ICC; The rupture in relations between Israel and the Palestinian Authority after 2007 and the rise of Hamas.

Chapter Five is entitled “International Legal Aspects of the Middle East Conflict in the Period 2000-2025” and examines: The Roadmap for Peace proposed by the US, EU, Russia and the UN; The legal regime of the settlements built by Israel in the West Bank; Palestine’s accession to the Rome Statute of the ICC; The rupture in relations between Israel and the Palestinian Authority after 2007 and the rise of Hamas.

Section 5.1. traces the creation of the Roadmap for Peace in the Middle East, clearly stating that this “act represents a mechanism that envisages, within a 3-year period, a final solution to the Israeli-Palestinian conflict with mutual recognition of two independent states” (p. 170). The comparison made between the map and the Oslo Accords (p. 174) is commendable.

Section 5.2. examines in detail the Advisory Opinion on the Legal Consequences arising from the Policies and Practices of Israel in the Occupied Palestinian Territory, including East Jerusalem, of the ICJ, 2024. In addition, an answer is given to the question "is this wall legal" on the basis of the relevant international treaties, which is an indisputable contribution of the author. The conclusion is made that "the construction of the wall resembles an attempt to annex territory and is contrary to the international law" (p. 185).

Section 5.3. traces the accession of Palestine to the Rome Statute of the ICC. It is concluded that “the occupation by Israel does not prejudice the existence of the jurisdiction of the ICC in Palestine” (p. 197), and that “the ICC has jurisdiction over the territory of any State that has accepted the Rome Statute, if it has completed the relevant accession procedure” (p. 198).

Section 5.4. examines in chronological order Israeli-Palestinian relations after 2007, and Section 5.5. examines the Status of the Gaza Strip after the military actions of 2023. The attack by the Hamas group, carried out on 7.10.2023, is analyzed in detail, stating that it “represents a turning point in the breakdown of relations between Israel and Palestine” (p. 208). In addition, the status of the Gaza Strip is analyzed and the conclusion is made that "the legal emergence of the State of Palestine, including the territories of the West Bank, Gaza and East Jerusalem, is a fact that is widely recognized in the international community, but the

ongoing Israeli occupation impedes the performance of state functions that are typical of a sovereign state" (p- 215).

The conclusion summarizes some of the conclusions made in the course of the study. The main conclusion is that the emergence of the Palestinian state by virtue of resolution 181/47 of the UN General Assembly should be accepted in the same way as the emergence of the State of Israel on the basis of the same act is accepted. In addition, it is explicitly emphasized that the occupation of the Arab territories by the Israeli army does not affect this conclusion and constitutes an act of aggression that contradicts the norms of the international law.

III. Assessment of the scientific and practical results and contributions of the dissertation work.

An indisputable contribution of the dissertation work is the choice of the topic and its relevance.

The comparison made of the concept of "refugee" contained in the Convention relating to the Status of Refugees and its Protocol, the Convention on the Specific Aspects of Refugee Problems in Africa, and that given by UNRWA is commendable.

The contribution of the dissertation work is the analysis of: the theoretical aspects of the right to self-determination of the Palestinian people; the Treaty of Lausanne of 1923, Resolution 181 of 29.11.1947 of the UN General Assembly, the Oslo Accords of 1993 and 1995; the legal justification of the jurisdiction of the ICC in the Palestinian territories.

The dignity of the dissertation work are the conclusions made:

- In the case of Palestinian refugees, refugee status is granted to any person meeting the legal definition given by UNRWA.

- If we consider Palestinian statehood through the prism of declarative theory, it can be assumed that the criteria for statehood have already been met after Israel and the PLO explicitly recognized each other through the Oslo Accords.

IV. Critical notes and recommendations

My main critical note regarding the structure of the dissertation is related to the volume of individual chapters and sections. Although built in a logical sequence, the uneven presentation in the individual chapters and sections is noticeable. This is especially true for Chapter One, which is 31 pages long, compared to Chapter Two, which is 57 pages. In addition, some of the sections are 6-7 pages long (Section 2.4., Section 1.2.), and others are 14-16 pages (Section 5.3., Section 3.1.).

I have some other comments. The introduction should state the object, subject, goals and tasks of the study, as duly stated in the abstract of dissertation. After each section, the conclusions drawn should be summarized and the same should be systematized in the conclusion. The citation of the Advisory Opinions of the ICJ should be in accordance with the requirements of the court.

I recommend that if the work is published, it be supplemented with the Advisory Opinion about the Obligations of Israel in Relation to the Presence and Activities of the United Nations, Other International Organizations and Third States in and in Relation to the Occupied Palestinian Territory of the ICJ, 22.10.2025.

V. Conclusion

The dissertation meets the requirements of Art. 6, para. 3 of the Act on the Development of the Academic Staff of the Republic of Bulgaria, of Art. 27 of the Regulations for its implementation, as well as the relevant Regulations of the Institute of State and Law.

In conclusion, having all the necessary grounds, I give a positive assessment and propose that Anatoly Yordanov Bobokov be awarded the educational and scientific degree of Doctor in the scientific specialty "International Law and International Relations" in the professional field "Law" 3.6.

Plovdiv, 27.10.2025 Assoc. Prof. Gergana Gozanska, PhD